

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 3. 2013, čj. LOJ/1226/2013, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 7. 2013, čj. 9 A 74/2013 – 40,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 5. 3. 2013, čj. LOJ/1226/2013, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 150 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Kriminálka Miami VIII dne 18. 9. 2012 v 17:30 hodin na programu NOVA žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 3. 7. 2013, čj. 9 A 74/2013 – 40, zamítl. Rozsudek městského soudu je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Stěžovatelka tvrdila, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Jednání, za která byla stěžovatelka sankcionována předchozími rozhodnutími, nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání v nyní posuzované věci. Scény obsahující záběry obětí násilí nejsou ve všech podstatných rysech totožné. Žalovaná v předchozích rozhodnutích nezmínila, že by ztvárnění problému šikany bylo důvodem rozporu pořadu se zákonem.

5. Dále stěžovatelka zpochybnila, že mezi pořady existuje rámcová věcná souvislost. Tento závěr je podle ní v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS. Z něj vyplývá, že totožnost skutku není v případě násilných scén dána pouze tím, že scéna obsahuje násilí, resp. následky násilí, aniž by bylo posouzeno, jak je násilí zobrazeno a jak vyznívá v kontextu pořadu. Stěžovatelka se přiklonila k názoru předkládajícího senátu uvedenému v usnesení ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47, a dovodila, že podmínka předchozího upozornění nebyla splněna.

6. Z rozsudku městského soudu ze dne 27. 1. 2009, čj. 7 Ca 336/2008 – 34, stěžovatelka dovodila, že čas vysílání pořadu v době od 06:00 do 22:00 hodin má vliv na naplnění materiální stránky správního deliktu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 – 84, a ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 As 80/2011 – 82).

7. Stěžovatelka byla přesvědčena, že scény označené za závadné ani pořad jako celek nevyznívají tak, že by mohly negativně působit na dětské diváky, zejména s ohledem na stopáž pořadu, délku těchto scén, jejich vyznění v kontextu děje a dobu vysílání (v podvečerních hodinách). Ani ztvárnění problému šikany nemůže ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých, protože neschvaluje jednání vražedkyně, nýbrž jej odsuzuje. Ke spáchání správního deliktu nedošlo, protože nebyla naplněna materiální stránka jiného správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání.

8. Podle stěžovatelky žalovaná zohlednila při posouzení kritéria postavení provozovatele na mediálním trhu celkové postavení stěžovatelky na mediálním trhu. Takový postup nebyl správný, žalovaná měla hodnotit dané kritérium pouze ve vztahu k posuzovanému správnímu deliktu.

9. Stěžovatelka vytkla napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost, protože městský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, že žalovaná stěžovatelce nedůvodně vytkla vědomé a úmyslné porušení zákona kvůli odkazu na labelingový systém Kijkwijzer.

IV.

10. Žalovaná souhlasila se závěry městského soudu týkajícími se předchozího upozornění na porušení zákona. Městskému soudu přisvědčila i v tom, že pořad obsahuje záběry následků brutálního násilí v kontextu se šikanou a že § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání zakazuje vysílat nevhodné pořady v celém uvedeném časovém období. Setrvala na názoru, že posuzovaný pořad může ohrozit dětské diváky i s ohledem na povahu ztvárněného tématu, tj. pomsty za šikanu.

11. Obsah kritérií pro stanovení výše pokuty i jejich popis byl logický. Skutečnost, že s nimi stěžovatelka není spokojena, nemůže být důvodem pro jejich nepřezkoumatelnost. Sankční

ustanovení zákona o vysílání neurčují, jak má žalovaná hodnotit kritéria nebo co má být jejich obsahem.

12. Žalovaná nesouhlasila se stěžovatelkou, že se městský soud nedostatečně vypořádal se žalobními námitkami.

V.

13. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

14. Kasační stížnost není důvodná.

15. Stěžovatelka namítla, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, protože jednání, za které byla sankcionována předchozími rozhodnutími, nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání v nyní posuzované věci.

16. Otázkou předchozího upozornění se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88. Dovodil, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, resp. podmínek licence, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost byl provozovatel již upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „kryto“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu, na účel jeho vysílání, i na porušené povinnosti.

17. V posuzované věci byla podle žalované podmínka předchozího upozornění naplněna uložením sankcí za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysíláním pořadů: (1) Hlava v oblacích (rozhodnutí ze dne 2. 6. 2009, čj. hol/4803/09), který obsahoval scény násilí a sexu, způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých; (2) Kriminálka New York II (1) (rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010, čj. BUR/3893/2010), který obsahoval výjevy násilí a realistické až naturalistické záběry zkoumání mrtvých těl a jejich částí, způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých; a (3) Unesený (rozhodnutí ze dne 2. 8. 2011, čj. RUD/2713/2011), který obsahoval výjevy věznění a mučení, vraždu ženy, bití a násilí, tedy scény rovněž způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých.

18. Městský soud v napadeném rozsudku zejména uvedl, že předchozí závadná jednání a nyní posuzovaná věc mají společný prvek – pořady obsahovaly výjevy násilí, resp. násilné scény, které mohly působit na dětského diváka negativně, způsobit mu pocity strachu a úzkosti a nepříznivě ovlivnit jeho psychiku. Mezi skutky byla dána rámcová věcná souvislost ve smyslu usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 – 101, a městský soud považoval podmínku předchozího upozornění za splněnou.

19. Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že uvedenými rozhodnutími byla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání. Skutkové okolnosti těchto případů byly obdobné jako v nyní posuzované věci – stěžovatelka odvysílala v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady, které obsahovaly násilné scény (zejména následky brutálních vražd a realistické záběry zkoumání mrtvých těl a jejich částí). Obdobná byla i povaha pořadů - v posuzované věci se jednalo o jeden z dílů kriminálního seriálu, v předchozích

rozhodnutích byly předmětem posouzení rovněž díly kriminálního seriálu (Kriminálka New York II a Unesený) a film, resp. thriller (Hlava v oblacích). Žalovaná popsaná jednání shodně právně kvalifikovala – spatřovala v nich porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. povinnosti nezařazovat v uvedené době do vysílání pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

20. Podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, vymezené rozšířeným senátem v usnesení čj. 8 As 85/2012 - 88, proto byly naplněny. Stěžovatelka na základě předchozích rozhodnutí o uložení sankce musela vědět, jaká jednání žalovaná považuje za závadná, a že odvysíláním pořadu obsahujícího násilné scény obdobné těm, na jejichž závadnost již byla upozorněna, v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje svoji zákonnou povinnost, a dopouští se deliktního jednání.

21. Pro úplnost lze doplnit, že v předchozích případech stěžovatelka nebyla upozorněna (sankcionována) za závadné ztvárnění problému šikany. Tato skutečnost však není z hlediska účinnosti předchozích upozornění podstatná, rozhodnými byly shodné charakteristické rysy závadných jednání, tj. násilné (naturalistické) scény a záběry.

22. Stěžovatelka dále uvedla, že čas vysílání pořadu má vliv na naplnění materiální stránky správního deliktu. Tento závěr dovodila z rozsudku městského soudu čj. 7 Ca 336/2008 – 34. Městský soud k obdobné žalobní námitce uvedl, že § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání stanoví dobu, v níž je zakázáno vysílat závadné pořady. Není rozhodné, kdy (v rámci tohoto časového úseku) dojde k porušení povinnosti. K odkazu stěžovatelky na zmíněný rozsudek městského soudu podotkl, že jej nelze vykládat tak, že provozovatel vysílání se nedopustí deliktu, pokud vysílá závadné scény v nějaké „vhodnější“ hodině.

23. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením obecně ztotožnil a doplňuje následující. Z hlediska právní kvalifikace jednání stěžovatelky jako porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je především rozhodné, že závadný pořad, způsobilý ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, byl odvysílán v intervalu mezi 6:00 až 22:00 hodinami, tedy v zákonem zapovězené době. Samotný zákon nestanoví, že by jednotlivé časové úseky v rámci tohoto časového pásma ohrožovaly chráněnou skupinu diváků s větší či menší mírou intenzity.

24. Časové hledisko může v konkrétním případě hrát roli z hlediska naplnění materiální stránky správního deliktu. Tento závěr ostatně soud vyjádřil v rozsudku čj. 8 As 79/2010 – 84, na který stěžovatelka odkázala. Lze připomenout, že v tomto případě přes odvysílání dříve hodnoceného pořadu krátce před desátou hodinou večerní bylo vzhledem ke kvalitě a množství sporných záběrů shledáno porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Rovněž v rozsudku čj. 7 Ca 336/2008 – 34 městský soud vyslovil, že je třeba přihlížet k tomu, v jakou konkrétní vysílací hodinu byl pořad vysílán, tedy zda se tak stalo ráno, dopoledne či brzy odpoledne, kdy rodiče důvodně očekávají (i bez znalosti zákonného zákazu), že pořady obsahující scény určité povahy nebudou zařazovány do vysílání. V nyní posuzované věci byl pořad vysílán od 17:30 hodin, tj. v podvečerní době, která zjevně není blízká ani desáté hodině večerní ani hodinám ranním či dopoledním. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že doba vysílání posuzovaného pořadu nemohla mít v kontextu nyní řešené věci vliv na závěr o naplnění znaků předmětného deliktu (obdobně srov. rozsudky čj. 8 As 80/2011 - 82 nebo ze dne 16. 8. 2012, čj. 8 As 111/2011 – 89).

25. Pořad jako celek, jeho jednotlivé scény ani ztvárnění problému šikany podle stěžovatelky nebyly způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých. Nebyla proto naplněna materiální stránka správního deliktu. K obdobné žalobní námitce městský soud uvedl, že žalovaná podrobně

a důkladně hodnotila skutková zjištění, vypořádala se s námitkami stěžovatelky a dospěla k právním závěrům, se kterými se soud ztotožnil. Z popisu závadných scén, fotodokumentace i promítnutého záznamu pořadu bylo soudu zřejmé, že pořad obsahoval záběry následků brutálního násilí v kontextu se šikanou, tedy problémem, který děti a mladistvé často trápí. Městský soud přisvědčil žalované, že zejména u dětí nízkého věku může zhlédnutí předmětného pořadu přispět ke snížení jejich citlivosti při vnímání násilí, negativně ovlivnit jejich psychiku nebo povzbudit jejich vlastní agresi a vyvolat zdání, že odplatou za šikanu může být použití ještě většího násilí.

26. Městský soud se s žalobní námitkou vypořádal řádně. Ztotožnil se se závěry žalované a vysvětlil, jaké dopady mohly mít závadné scény na dětského diváka. Nejvyšší správní soud tomuto hodnocení i hodnocení žalované přisvědčil. Předmětný pořad obsahoval realistické až naturalistické záběry mrtvých těl a jejich zkoumání, které byly do pořadu zařazeny v kontextu se šikanou na střední škole, za kterou se dříve šikanovaná dívka mstí. Takové scény byly nepochybně i v kontextu celého děje způsobily ohrožit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Materiální stránka správního deliktu proto byla naplněna.

27. Stěžovatelka zpochybnila i odůvodnění výše uložené pokuty. Namítla přitom nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, kterou se stěžovatelka vymezila proti závěru žalované, že z odkazu na nizozemský labelingový systém lze dovodit vědomé a úmyslné porušení zákona.

28. Nejvyšší správní soud neshledal námitku důvodnou. Podle městského soudu žalovaná odůvodnila výši pokuty podrobně a v souladu s § 60 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 61 odst. 3 zákona o vysílání. Vzala v úvahu všechna zákonná kritéria, správní rozhodnutí bylo v tomto směru srozumitelné a soud na něj pro stručnost odkázal. Pro úplnost doplnil, že se žalovaná zabývala nizozemským labelingem, podle kterého je vysílání předmětného pořadu vhodné až pro děti od 12 let. Soud poukázal i na skutečnost, že stěžovatelka zabránila zjištění údajů o sledovanosti jejího vysílání. Popsané odůvodnění rozsudku z hlediska přezkoumatelnosti v kasačním přezkumu obstálo. Byť se konkrétně nezabývalo shora uvedenou žalobní námitkou, srozumitelně a logicky vysvětlilo, z jakých důvodů bylo odůvodnění výše pokuty řádné a dostatečné. Na tomto místě lze připomenout, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Nejvyšší správní soud pro úplnost k odůvodnění napadeného rozsudku doplňuje, že za situace, kdy si stěžovatelka na základě hodnocení nizozemského labelingu byla vědoma nevhodnosti pořadu pro děti do 12 let, nelze vytkat žalované, že usuzovala na vědomé porušení zákona o vysílání.

29. Stěžovatelka setrvala na názoru, že při stanovení výše pokuty nelze zohledňovat celkové postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu podle jím provozovaných programů a služeb. Hodnocení je třeba provést ve vztahu ke konkrétnímu správnímu deliktu.

30. Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že žalovaná se pokusila zjistit údaj o sledovanosti pořadu u Asociace televizních organizací, která jej však pro nesouhlas stěžovatelky nemohla poskytnout. Žalovaná proto při hodnocení kritéria postavení provozovatele vysílání oprávněně přistoupila k hodnocení stěžovatelčina postavení jako subjektu působícího na mediálním trhu.

31. Nejvyšší správní soud s tím souhlasil a doplňuje následující. Žalovaná uvedla, že program Nova je celoplošný, komerční, plnoformátový televizní program, který podle dat Českého telekomunikačního úřadu reálně pokrývá 99,8 % obyvatel České republiky. V rámci hodnocení kritéria „postavení provozovatele na mediálním trhu“ dále konstatovala, že stěžovatelka provozuje vysílání celoplošně, proto jej může ve vymezeném územním rozsahu přijímat alespoň 70 % obyvatel České republiky. Porušení zákona tedy může mít dopad na velké množství diváků, s čímž je spojena zvýšená odpovědnost stěžovatelky. Odpovědnost stěžovatelky je vysoká s ohledem na celoplošnost vysílání i ve srovnání s regionálními a místními provozovateli televizního vysílání. Žalovaná dále vyjmenovala programy a služby, které stěžovatelka provozuje na mediálním trhu. Podle kasačního soudu bylo zhodnocení tohoto kritéria jasné, přesvědčivé a dostatečné. Žalovaná vycházela především z celoplošnosti vysílání programu Nova a možného zásahu divácké veřejnosti tímto programem. Byť uvedla, jaké programy stěžovatelka provozuje, z rozhodnutí nevyplývá, že by při stanovení výše sankce tuto skutečnost nějak zohlednila.

32. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

33. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu